

சும்மா இருப்பதே சுகம்

The Pleasure of Being Idle

முனைவர் க.சில்லாழி / Dr K.Sillalee¹

பேராசிரியர் முனைவர் மு.இராசேந்திரன் / Professor Dr. M. Rajantheran²

வசந்த குமார் நடராஜா / Vasanda Kumar Nadarajah³

Abstract

The Tamil language has attained fame for being rich in grammar and vocabulary. The centuries spent on culturally honing the Tamil language have resulted in many multi-meaning words; simultaneously, a context can be depicted using various synonymous Tamil words. Apart from this, Tamil words have been frequently used to disseminate messages figuratively whenever incorporating direct statements is not convenient. In Tamil figurative language, the words convey meanings beyond their literal ones.

One such word would be the Tamil word “*chumma*” (being idle), which is prevalently used among Tamil speakers. It can evoke provoking thoughts despite being an ordinary word uttered in many circumstances, sometimes without the real meaning being realised by the speakers. The commonality of the word, however, has secured a firm place in Tamil speakers’ hearts. *Siddha* philosophy has revered the word “*chumma*” as the principle code to be adhered to; the *Siddhas* prescribe idleness when an individual wants to gain an in-depth comprehension of himself and to excavate the talents buried within him. Hence, this essay aims to expound on the meaning of the word “*chumma*” and its unique versatility in Tamil.

Date of submission: 2022-05-11
Date of acceptance: 2022-06-20
Date of Publication: 2022-07-28
Corresponding author’s Name:
Dr. M. Rajantheran
Email: rajantheran@um.edu.my

Key Words: Being Idle, Siddha, Hidden word, Philosophy, Mind.

முன்னுரை

“ யா ம றி ந் த மொழி க ளி லே தமிழ்மொழிபோல் இனிதாவ தெங்கும் காணோம்” என்பது பாரதியின் தெய்வ வாக்கு (லலிதா பாரதி, 2000). இது வெறும் புனைந்துரைத்த கவிதை அல்ல. மாறாகப் பல மொழிகளிலும் துறைபோகிய பாரதி

தனது ஆய்வில் / அனுபவத்தில் கண்டறிந்த உண்மை. தொல்காப்பியர் காலத்திலேயே தமிழுக்கு இலக்கணம் வகுக்கப்பட்டது. முதற்சங்கம், இடைச்சங்கம், கடைச்சங்கம் என மூன்று சங்கங்களைக் கொண்டு தமிழ் நிறுவப்பட்டது. தமிழ் மொழி தெய்வத் தன்மை பொருந்தியது (வரதராசன், 2008).

¹The author is a Senior Lecturer in the Department of Indian Studies, University of Malaya, Kuala Lumpur, Malaysia. sillalee@um.edu.my

²The author is a Professor in the Department of Indian Studies, University of Malaya, Kuala Lumpur, Malaysia. rajantheran@um.edu.my

³The author is a Master Research student in Department of Indian Studies, University Malaya, Kuala Lumpur, Malaysia. s2007989@siswa.um.edu.my

அதனால்தான் திருமந்திரத்தில்,

“பின்னை நின்று என்னே பிறவி பெறுவது?
முன்னை நன்றாக முயல்தவம் செய்கிலர்;
என்னை நன்றாக இறைவன் படைத்தனன்
தன்னை நன்றாகத் தமிழ் செய்யுமாறே.
(திருமந்திரம்: 81)

என்கிறார் திருமூல நாயனார். மனிதர்கள் வேறு வழி இல்லை எனினும் பின்னால் தயங்கி நின்று ஏன் பிறவியைப் பெறுகின்றனர்? அதற்குக் காரணமாவது, அவர்கள் முந்தைய பிறவிகளில் நன்கு முயன்று தவத்தைச் செய்யாததே ஆகும். அந்த வகையில் மனிதப் பிறவியானது தவத்தை மேற்கொள்வதற்கே என்பது ஐய்யன் திருமூலர் வாக்கு. அப்படி இருக்க முற்பிறவிகளில் முயன்று தவமியற்றிச் சித்தி பெற்ற தமக்கு ஏன் மானுடப் பிறவி கிடைத்தது என்பதற்கும் அவரே விளக்கமளிக்கிறார். திருமூலர் தமது பிறவியாவது தவத்தால் விளந்ததுவே என்கிறார். தாம், நல்ல தவம் செய்திருந்தமையால் தன்னைப் பற்றித் தமிழில் நூல் செய்யும் வண்ணம் எனக்கு ஞானத்தை அளித்துச் சிவபெருமான் பிறவியைத் தந்தருளினான் என்கிறார். இவ்விடத்தில் திருமூலரின் ஞானத்தோடு அதனை அங்கிகரிக்கத் தமிழ் முன்மையாக அமைவுருவதைக் காண்கிறோம். அதே வேளையில் பரம்பொருளே தன்னைத் தமிழால் பாடப் பணித்திருக்கும் செயலானது தமிழின் மேன்மையைப் பறைசாற்றுகிறது.

திருத்தொண்டர் புராணத்தில் சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் பிறவி நிகழ்ந்ததும் இக்காரணம் தொட்டே (சேக்கிழார், 2008). அது போலவே வைணவத்தில் ஆழ்வார்கள் தோற்றமும் பரந்தாமனைத் தமிழ் செய்வதன் பொருட்டே நிகழ்ந்தவை. இவை அனைத்தும் தமிழின் தெய்வத் தன்மைக்கச் சான்று பகரும் ஆதாரங்களாகும்.

தமிழ் மொழி இலக்கணத்தில் மட்டுமல்லாமல் சொற்களஞ்சியங்களிலும் வளமான மொழியாக விளங்குகிறது. நீண்டு நெடிய பாரம்பரியத்தை உடைய தமிழ் மொழியில் உள்ள சொற்கள் ஒன்றுக்கும்

மேற்பட்ட பொருளைத் தருவனவாக அமைந்துள்ளன. அதே வேளையில் ஒன்றைக் குறிப்பிடும் போது அதன் தன்மைக்கு ஏற்ப அதற்குப் பொருத்தமான வெவ்வேறு சொற்களையும் தமிழில் பயன்படுத்தலாம். இதை எல்லாம் கடந்து பரிபாஷை அல்லது மறை மொழியாகவும் தமிழ்ச் சொற்கள் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. மறை மொழி என்பது ஒரு பொருளுக்கான அர்த்தத்தை நேரடியாகக் கூறாமல், மறைமுகமாகக் கூறுதல் என்பதாகும். இந்த இடத்தில் பயன்பாட்டில் இருக்கும் சொல்லானது அதன் நேரடி அர்த்தத்தையும் கடந்து வேறு சில அர்த்தங்களை மறை பொருளாகக் வழங்கும்.

இவ்வாறு தமிழில் மிகவும் தனிச்சிறப்புடைய சொற்களில் ஒன்றுதான் “சும்மா” எனும் வார்த்தை. இந்தச் சொல் மக்கள் மத்தில் மிகப் பிரசித்தி பெற்றது. பல சூழல்களில் மக்கள் இந்தச் சொல்லின் ஆழ்ந்த பொருளைத் தெரிந்தோ தெரியாமலோ கூடப் பயன்படுத்துவதுண்டு. ஆனால் இந்தச் சொல்லானது பேச்சு வழக்கில் மக்கள் மனதோடு இயைந்த வார்த்தை. மிக ஐனரஞ்சகமான சொல்லாகச் “சும்மா” எனும் சொல் பயன்படுத்தப்பட்ட போதிலும் இதன் உட்பொருள் மிகவும் ஆழ்ந்த சிந்தனைக்குறியது. சித்தர்களின் தத்துவத்தில் இச்சொல்லானது ஒரு தாரக மந்திரமாகவே அறியப்படுகிறது. மேலும் மனிதன் தன்னைத் தான் அறியவும், தன்னுள் உறைந்துள்ள பேராற்றலைக் கண்டறியவும் சும்மா இருப்பதே சிறந்த வழி என்பது சித்தர்கள் கண்ட பேருண்மை. இந்தச் சொல்லின் பொருண்மையை ஆராய்ந்து அதன் தனிச்சிறப்புகளை முன்வைப்பதே இந்தக் கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

ஆய்வு நோக்கம்

- 1) “சும்மா” எனும் சொல்லின் பொருளை ஆராய்ந்து முன்வைத்தல்.
- 2) “ஆன்மீகத்தில் “சும்மா” எனும் சொல்லின் பயன்பாட்டைக் கண்டறிதல்
- 3) “சும்மா” எனும் சொல்லில்

பொதிந்துள்ள மறைபொருளை பகுத்தாய்தல்.

ஆய்வின் சிக்கல்

பொதுவில் தமிழில் பயன்படுத்தப்படும் பல சொற்கள் அதன் உட்பொருளை உய்த்துணராமல் மிக ஜனரஞ்சகமாகவே பயன்படுத்தப்படுகின்றன. பல சூழல்களில் ஒரு சொல்லாடலின் உண்மைப் பொருளை இழக்கச் செய்து காலத்தின் மாற்றத்திற்கு ஏற்ப சில புதிய அர்த்தங்களைக் கற்பிப்பதாக அமைந்து விடுகிறது. இது பொதுவாக மக்களின் அன்றாடப் பேச்சு வழக்கில் நிகழ்வதாகவே இருக்கிறது. ஆனால் கல்வி மற்றும் எழுத்து மொழியில் அதன் பொருள் பாதுகாக்கப்படுவதை மறுக்க இயலாது. ஆயினும் பேச்சு வழக்கு மொழிகளில் உள்ள அர்த்தங்களே ஒரு சொல்லுக்கான பொதுவான புரிதலாகவும் இருக்கிறது. ஆகவே ஒரு சொல்லின் உண்மைப் பொருளையும் அதனுள் பொதிந்துள்ள மறைபொருளையும் கண்டறிவது காலத்தின் கட்டாயமாகிறது.

“சும்மா” எனும் சொல்லின் பயன்பாடும் புரிதலும் கூட மக்களிடையே பேச்சு வழக்கில் உள்ள அர்த்தத்திலேயே இன்றைய

பயன்பாட்டில் உள்ளது. ஆனால் இச்சொல் மிக ஆழ்ந்த பொருளையும், அதைத் தாண்டி மறைபொருளையும் உடையது என்பதை மக்கள் அறியாமல் மிகச் சாதாரண விளக்கப் பயன்பாட்டில் உள்ளதுவே இந்த ஆய்வின் சிக்கலாக உள்ளது.

“சும்மா” - சொல் பொருள் விளக்கம்.

இன்றைய காலத்தில் “சும்மா” எனும் சொல்லைத் தமிழில் பயன்படுத்தாதவர்களே இல்லை என்று உறுதியாகக் கூறலாம். அதிலும் பேச்சு மொழியில் இதன் பயன்பாடு மிகச் சரளமாகத் தோன்றும். எக்காரணமும் இல்லாமலே இந்தச் சொல்லின் பயன்பாடு பேச்சினூடே அமைவதைக் கவனித்திருப்போம். பொதுவில் ‘சும்மா’ என்றால் ஒன்றும் இல்லை என இச்சொல்லுக்கு அர்த்தம் கூறிட முடியும். ஆனால் இச்சொல்லானது அதன் பயன்பாட்டின் அடிப்படையில் பல்வேறு மாறுபட்ட அர்த்தங்களைக் கொடுக்க வல்லது.

அட்டவணை 1: பயன்பாட்டின் அடிப்படையில் “சும்மா” எனும் சொல்லின் பொருள்கள்.

எண்	சும்மா	உதாரணம்
	பொருள்	
1.	அமைதியாக இருத்தல்	சிறிது நேரம் சும்மா இரு.
2.	ஓய்வாக இருத்தல்; / இளைப்பாறுதல்	கொஞ்ச நேரம் சும்மா இருந்து விட்டும் போகலாமே.
3.	அருமை / பெருமை	அந்தச் செயலைப் பற்றிச் சும்மா சொல்லக் கூடாது.
4.	இலவசம்	இதைச் சும்மா கொடுத்து விட முடியாது.
5.	பொய்	சும்மா கதை அளக்காதே
6.	உபயோகமற்று இருத்தல்	சும்மாதான் இருக்கிறது, நீ வேண்டுமானால் பயன்படுத்திக் கொள்.
7.	எப்போதும் / அடிக்கடி	இவன் இப்படித்தான், சும்மா சும்மா அதைப் பற்றியே பேசிக் கொண்டிருப்பான்.

8.	நோக்கமில்லாமை	சும்மாதான் சொன்னேன், அதைப் பெரிதுபடுத்த வேண்டாம்.
9.	காலி	இந்தக் கூடை சும்மாதான் இருக்கிறது. இதில் பழத்தை வைத்துக் கொள்.
10.	வெறுங்கை	சும்மா போனால் நன்றாக இருக்காது; எதையாவது வாங்கிக் கொண்டு போக வேண்டும்.
11.	சோம்பேறித்தனம்	வேலைக்குப் போகாமல் வீட்டில் சும்மாவே இருப்பது நல்லது அல்ல,
12.	அர்த்தமின்றிப் பேசுவது	அவன் அப்படித்தான், சும்மா உளருவான்.
13.	விளையாட்டிற்குச் சொல்வது	எல்லாமே சும்மாதான் சொன்னேன்.
14.	பொறுமை இழத்தல்	நான் பார்த்துக் கொண்டு சும்மா இருக்க மாட்டேன்.
15.	தான்னிச்சையாகவே	இந்த மரம் சும்மாவே வளர்ந்து விட்டது.

மூலம் : <https://www.tamilspark.com/tamilnadu/meaning-of-summa-in-tamil-language>

இவ்வாறு தமிழில் செயல்பாட்டிற்கு ஏற்றவாறு 'சும்மா' எனும் சொல்லுக்குப் பல்வேறு விளக்கங்கள் கொடுக்கப்படுகின்றன. ஆனால் இதற்கு வேறு சில பொருள்கள் உள்ளன.

சென்னைப்பல்கலைக்கழக கழகத் தமிழ்ப்பேரகர முதலி 'சுகமாக' என்ற வடச்சொல்லின் இடைகுறையாகவே 'சும்மா' என்ற தமிழ்ச்சொல் உருவானதாகக் குறிப்பிடுகிறது. இதன் அடிப்படையில் 'சும்மா' எனும் சொல்லுக்கச் சுகம், ஆனந்தம், பேரின்ப நிலை போன்ற அர்த்தங்கள் வழங்கப்படுகின்றன (தமிழ்ப் பேரகராதி). ஆயினும் இந்த விளக்கத்தை ஏற்றுக் கொள்ளாத அறிஞர்கள் சொல் பொருள் ஆய்வின் மூலம் வேறு சில விளக்கங்களையும் முன் வைக்கின்றனர்.

அந்த வகையில் 'சும்' என்ற அடிச்சொல்லில் உருவானதே 'சும்மா' என்ற சொல் எனும் வேர்ச்சொல் ஆராய்ச்சியில் இதற்கு வேறு பொருள் வழங்கப்படுகிறது. பழந்தமிழில் 'சும்மை' என்ற சொல் ஓசை என்ற பொருளை உணர்த்துவதாக

உள்ளது. இந்த சும்மைக்கும் 'சும்' என்பதே அடிச்சொல்லாகும். ஆகவே சும் என்ற ஒலிக்குறிப்புச் சொற்பகுதியோடு 'ஆ' என்ற எதிர்மறை விசுதி சேர்ந்து மகரம் இரட்டித்து 'சும்மா' என்ற சொல் வடிவம் பெற்றிருக்கலாம். அவ்வகையில் இதற்கான பொருளாவது ஓசையற்று, ஒலிகளற்று அல்லது நிசப்தமாக எனப் பொருள் கொள்ளலாம்.

இந்தச் 'சும்மா' என்பதற்கான சொல் பொருள் விளக்கமானது புறநிலையில் மிகச் சாதரனமானதாக எண்ணப்பட்டாலும், உண்மை நிலையில் ஆழ்ந்த பொருளுடையது. அதிலும் ஆன்மிக உலகில் இது ஒரு தாரக மந்திரமாகவே உணரப்படுகிறது. இது சித்தர்களின் இலக்கியத்தில் ஆன்ம விசாரணைக்கான வாசகமாகவே மிகப் பழகூங்காலம் தொட்டு வழக்கில் இருந்து வருகிறது. ஆயினும் இதனைத் தாரக மந்திரமாகவே மக்கள் மத்தியில் கொண்டு சென்றவர் அருணகிரிநாதர்.

அருணகிரிநாதரை உய்வித்த 'சும்மா'

முருகக்கடவுளின் வழிபாட்டில் திருப்புகழ் இன்றியமையாதது. அது போலவே முருகப்பெருமானுக்கு எண்ணிறந்த அடியார்கள் இருந்த போதும், அருணகிரிநாதர்

அவர்களுள் தனிச் சிறப்பு பெற்றவராக விளங்குகின்றார். இவர் படைத்த திருப்புகழ், கந்தரனுபூதி, கந்தரலங்காரம், வேல் விருத்தம், மயில் விருத்தம் ஆகிய பக்தி இலக்கியங்கள் முருக வழிபாட்டில் மிக முக்கியத்துவம் பெற்ற படைப்புகளாக மட்டும் அல்லாமல் தமிழ் இலக்கியத்திலும் மிகச் சிறந்த படைப்பிலக்கியங்களாக மிளர்கின்றன.

இத்தகைய ஞானியாகிய அருணகிரிநாதர் தமது இளமைக் காலத்தில் தன்னிலை உணராது சில நெறி தவறிய பழக்கங்களுக்கு ஆட்பட்டதால் அக்கர்ம விணையின் காரணத்தால் அவரின் புறவுடல் தொழுநோயினால் பீடிக்கப்பட்டது. பொன்போன்ற அவரது இளமைத் தேகம் அழகொழிந்து, பார்ப்போரை முகம் சுழிக்கச் செய்தது. அவரின் இளமை வனப்பில் கவர்ந்திழுக்கப்பட்டு அவரோடு கூடியந்த விலைமாதார் அனைவரும் அவரை விட்டொழிந்தனர்.

உடலாலும் மனதாலும் மிகப்பெரிய துன்பத்திற்கு ஆளான அருணகிரியார் துயரின் உச்சத்தில் தன் இன்னுயிரைப் போக்கிக் கொள்ள வேண்டும் என முடிவெடுத்தார். அதனைச் செயலாக்க திருவருணைக் கோபுரத்தில் ஏறி அங்கிருந்து குதிக்கவும் செய்தார். ஆனால் கருணையே வடிவான கந்தப்பெருமான் அவ்விடம் தோன்றித் தன் அடியவரான அருணகிரியாரைத் தன் திருக்கரங்களால் தாங்கிப் பிடித்து அவரைக் காப்பாற்றினார்.

அதோடு நில்லாமல் அருணகிரிநாதருக்குச் “சும்மா இரு, சொல் அற”, எனும் தாரக மந்திரத்தை உபதேசம் செய்து அவரைத் தவத்தில் ஆழ்த்தினார். அத்தவமே அவரை அருளாலராக உயர்த்தித் தமிழால் முருகப் பெருமானுக்கு திருப்புகழ் மாலை சூட்டச் செய்தது. இதற்கு அடிப்படையே ‘சும்மா’, எனும் தாரக மந்திரமே. இத்தாரக மந்திரம் பற்றிக் கூறும் போது அருணகிரிநாதர்:

“செம்மான் மகளைத் திருடும் திருடன்
பெம்மான் முருகன், பிறவான், இறவான்
சும்மா இரு, சொல் அற .. என்றலுமே
அம்மா பொருள் ஒன்றும் அறிந்திலனே”.

(கந்தர் அநுபூதி: 12)

என்கிறார். இதன் பொருளாவது

“சிவந்த மானின் (சிறந்த திருமாலின்) குமாரியாகிய வள்ளி பிராட்டியை அவளுடைய சுற்றத்தார்கள் அறியாமலேயே கவர்ந்து சென்ற கள்வன், மிகப் பெரியவன், வாடாத மணமும், குன்றாத இளமையும், அழியாத அழகும், தெய்வீகத் தன்மையும் பொருந்தி, ஆதியும் அந்தமும் அற்ற முருகன் என்னிடம், “உரை ஒழித்து சும்மா இரு” என உபதேசித்த மாத்திரத்தில் என்ன ஆச்சரியம். (அ + மா ... அந்த மாப் பொருள்) அந்த பெரிய பொருளை நான் அறியவில்லையே என்பது ஆகும்.

இப்பாடலின் வழி அருணகிரியார் ‘சும்மா இரு, சொல் அற’ எனும் ஒற்றை வரியின் மூலம் மிகப்பெரிய ஞானத்தை அடைந்த போது அதன் ஆழ்நிலைப் பொருளைத் தம்மால் இன்னும் முழுமையாக அறிந்து கொள்ள முடியவில்லை என்று உரைப்பதாக அறியப்படுகிறது. எனில் இதன் மறைபொருளைக் காண்பது மிக அரிதான செயல் என்று இவ்விடம் கூறுவது மிகப் பொருந்தும்.

மேலும்.

“சொல்லுகைக்கில்லை என்று எல்லாம் இழந்து

சும்மாவிருக்கும் எல்லையுள் செல்ல
என்னை விட்டவா’

(கந்தரனுபூதி 10)

எனும் பாடலின் மூலம் முப்பத்தாறு தத்துவங்களும் ‘தற்போதமும்’ நீங்கி தனக்கெனச் செயலின்றி அருளே தாரகமாய் அவ்வருளேயாய் நிற்கும் துரிதநிலையே அருணகிரிநாதர் பேசும் ‘சும்மா இருக்கும்’ உயர்நிலை ஆகும் என்று இவ்விடத்தில் உரைக்கின்றார். இதனையே

“தத்துவங்க ளெல்லாம் ஆத்தாடி

தலைகெட்டு வெந்ததடி” (ஞானக் கோவை
ஆழகணித் சித்தர் பாடல்: 36)

என்று அழகணிச் சித்தரும்,

“தத்துவக் குப்பைகள் ஏதுசித்தி

சாத்திர மான சடங்குகள் ஏது” (கஞ்சமலைச் சித்தர் பாடல், 6)

என்று கஞ்சமலைச் சித்தரும் பாடுகின்றனர். மற்றுமுள்ள சித்தர்களும் இதே ஒத்த கருத்தையே கொண்டிருந்தனர் என்பதுவும் உண்மையே. இவ்விடத்தில் தத்துவம் வாழ்க்கைக்குத் தேவையானது என்று பொருள் கொள்ளக் கூடாது. ஆனால் வாழ்க்கையின் உண்மை இலக்காகிய, மனிதப் பிறப்பெடுத்தன் உண்மை நோக்கமாகிய இறைவனை அடைதல் என்பதற்கு தத்துவங்கள் உதவாது. ஏனெனில் இறைவன் தத்துவங்களைக் கடந்தவன். தத்துவங்களால் அறியப்படாதவன். அவன் பூஜ்யத்துக்குள்ளே ஒரு இராஜ்ஜியத்தை ஆள்வவன். அதற்குச் சுமாம இருத்தலே சாலச் சிறந்த வழி என்பதுவே இவ்விடத்தின் உணர்வேண்டிய உண்மைப் பொருள்.

கந்தரனுபூதியில் ‘சும்மா இரு’ என்று கூறியது போலவே அருணகிரியார் வேறு இடங்களிலும் அதனையே மீண்டும் மீண்டும் உரை செய்வதைப் பார்க்கலாம். கந்தரலங்காரத்தில்,

“சொல்லுகைக்கு இல்லை என்று எல்லாம் இழந்து சும்மா இருக்கும்

எல்லைக்குள் செல்ல என்னை விட்டவா!
இகல் வேலன் நல்ல

கொல்லியைச் சேர்க்கின்ற கொல்லியைக் கல்வரை கொவ்வைச் செவ்வாய்

வல்லியைப் புல்கின்ற மால்வரைத் தோள் அண்ணல் வல்லபமே!

(கந்தரலங்காரம்)

என்றும் பாடுகிறார். இசவ்விடத்தில் சும்மா இருத்தல் என்பதனைத் தனக்கான மஹாவாக்கியமாக அருணகிரியார் முன் வைக்கின்றார். அதே வேளையில் “யான் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம்” எனும் திருமூலரின் திருகாக்கிற்கு இணங்க தான் பெற்ற மாகா உபதேசத்தை உலகோருக்கும் பகிர்ந்து அனைவரும் இன்புற்று வாழ அன்பு செய்தவர் அருணகிரியார். இக்கதைய உயர் குணம் எல்லாம் சும்மா இருப்பதில் சுகம் கண்டார் மட்டுமே செய்யக் கூடிய செயற்கறிய

செயல்.

சித்தர் தத்துவத்தில் ‘சும்மா இரு’

சித்தர் பெருமக்கள் ‘சும்மா இரு’ எனும் சூத்திரத்தின் வழிகோளாகவே தியானம், தவம், யோகம் என்பன போன்ற பயிற்சிகளையெல்லாம் மேற்கொண்டனர். எனில் சும்மா இருத்தல் என்பது வெறும் அமைதி காத்தல் மட்டுமல்ல, அதனையும் கடந்து மனதைச் செயலற்று வைத்திருத்தல்சானால் அதற்கும் இறைவனின் அருள் வேண்டும் என்பதுவே சித்தர்களின் சித்தாந்தம். இதனையே

“அவன் அருளாலே அவன் தான் வணங்கிச்” (சிவபுராணம்)

என்கிறார் மாணிக்கவாசகப் பெருமான். பட்டினத்தார்,

“சும்மா இருக்க வைத்தான் சூத்திரத்தை நானறியேன்;

அம்மா பொருளிதென அடைய விழுங்கினனடி”

(பெரியஞானக் கோவை: பட்டினத்தார் பாடல்கள்)

என்று கூறுகிறார். அவரது சீடராகிய பத்திரகிரியாரோ,

“ஆங்காரம் உள்ளடக்கி ஐம்புலனை சுட்டறுத்து

“தூங்காமல் தூங்கி சுகம் பெறுவது எக்காலம்”

(பெரியஞானக் கோவை: பத்திரகிரியார் பாடல்கள்)

என்பார் பத்திரகிரியார். எனில் சும்மா இருத்தல் எனும் நிலையை அடைந்த போதிலும் அதன் தனித்துவத்தை முழுமையாகப் புரிந்து கொள்வதோ அல்லது அதனை வார்த்தைகளால் விளக்குவதோ அத்துணைச் சலபமான ஒன்றல்ல. ஏனெனில் மன ஒருங்கும் போது சிந்தை தெளியும். சிந்தை தெளிந்திடில் தன்னைத் தான் அறியும் தன்மையை ஓர் ஆன்மா பெறும். அதுவே உய்திக்கான வழியும் கூட (Aranga Ramalingam, 2004).

“வாக்கும் மனமும் இல்லா மனோலயம்
தேக்கியே யென்றன் சிந்தை தெளிவித்து)
(விநாயகர் அகவல்)

என்பது ஓளவையின் வாக்கு. வள்ளல்
பெருமானோ,

“இன்று வருமோ நாளைக்கே வருமோ
மற்று என்று வருமோ அறியேனே என்
கோவே

துன்று மல வெம்மாயை யற்று

வெளிக்குள் வெளி கடந்து சும்மா இருக்கும்
சுகம்” (திருவருட்பா)

சும்மா இருத்தல் என்று வரும் என்று
ஏங்கி ஞானப் புலம்பலாகவே இதனை முன்
வைத்துள்ளார். ஆகவே சித்தர் பெருமக்களும்
தவத்தைச் சித்தியாக்குவது சும்மா இருத்தலை
என்கின்றனர்.

சும்மா இருக்கும் “சிவனாரும் திருமாலும்”

சைவ சித்தாந்தத்தில் சிவ தத்துவம்
சிவபெருமானை தூய அறிவாலான
பரம்பொருளின் முழுமையான நனவிலி
நிலை. இதுவே பரசிவ வடிவம் ஆகும்.
இது சிவப்பரம் பொருள் சும்மா இருத்தல்
தத்துவமாகக் கூறுகிறது (சைவ சித்தாந்தம்: 36
தத்துவங்கள்). இதற்குத் தென்முகக் கடவுளாம்
தட்சிணாமூர்த்தித் திருக்கோலமே சான்று.

சிவமகாபுராணத்தில் ஒரு சிந்தனை. பிரம்ம
தேவரின் புத்திரர்களாகிய சனகர், சனந்தனர்,
சனாதனர், சனத்குமாரர் என்ற நால்வரும்
சிவனிடமிருந்து உண்மைப் பொருளை
உணர்ந்து கொள்ளப் பெருமானைச்
சரணடைகின்றனர். அவ்வேளையில்
சிவப்பரம்பொருள் தட்சிணாமூர்த்தித்
திருக்கோலத்தில் தவத்தில் இருப்பதைக்
காண்கின்றனர். அவரின் தவத்தைக்
கலைக்க மனமிலாத முனிவர்கள் பெருமான்
கண்மலரும் வரையில் தாமும் அருகில்
அமர்ந்து எச்சிந்தனையும் அற்று (சும்மா
இருத்தல்), தவமியற்றுகின்றனர். அத்தவத்தின்
விளைப்பயனாகாப் பெருமானைத் தேடி
வந்ததற்கான உண்மைப் பொருளை
அறிதலைத் தவத்தால் அறிகின்றனர்.
சிவபெருமான் மௌன உபதேசம் செய்து

அவர்களை அஞ்ஞான இருளில் இருந்து
மெஞ்ஞான நிலைக்குக் கொண்டு செல்கிறார்
(சிவமகாபுராணம்).

உலகைக் காக்கும் பரம்பொருளான
திருமாலும் திருப்பாற்கடிப் பள்ளி கொண்டு
யோக நித்திரையிலேயே விளங்குகின்றார்.
இதனைத் உறங்குதல் எனப் பொருள்
கொள்ளுதல் கூடாது. இது அரிதுயில்.
இந்த அரிதியில் சும்மா இருக்கும் நிலை.
இதுவே பேராற்றலின் பிறப்பிடம். அந்தப்
பேராற்றலின் வெளிப்பாடுகளே ஐயன்
எடுத்த தசாவதாரங்கள்.

எனில், சைவம், வைணவம் என
எதுவானாலும் அங்குச் சும்மா இருத்தலை
தத்துவமாகப் போதிக்கப்படுகிறது. ஆனால்
இது அத்துணைச் சாத்தியமா?

சும்மா இருத்தல் சுலபமன்று

சும்மா இருத்தல் எனும் போது கேட்பதற்கு
அது சாதாரணமான ஒன்றாகக் கருதப்
படலாம். ஆனால் அது சுலபமும் அல்ல,
எளிதில் சித்திப்பதும் அல்ல என்பதுவே
சித்தர்கள் கருத்து.

“கந்துக மதக்கரியை வசமா நடத்தலாம்,

கரடி வெம்புலி வாயையும்

கட்டலாம், ஒரு சிங்க முதுகின்
மேற்கொள்ளலாம்,

கட்செவி எடுத்தாடலாம்,

வெந்தழலின் இரதம்
வைத்தைந்துலோகத்தையும்

வேதித்து விற்றுண்ணலாம்,

வேறொருவர் காணாமல்
உலகத்துலாவலாம்,

விண்ணவரையேவல் கொளலாம்,

சந்ததமும் இளமையோடு இருக்கலாம்,
மற்றொரு

சரீரத்திடமும் புகுதலாம்,

சலமேல் நடக்கலாம், கனல்மேல்
இருக்கலாம்,

தன்னிகரில் சித்தி பெறலாம்,

சிந்தையை அடக்கியே சும்மா இருக்கிற

திறமது சத்தாகியென்

சித்தமிசை குடி கொண்ட அறிவான
தெய்வமே

தேசோமயானந்தமே!"

(தாயுமானவர் பாடல்கள் ,
தேஜோமயானந்தம்: 1)

என்கிறார் தாயுமான சுவாமிகள். தாயுமான சுவாமிகள் கூறும் அத்துணையுமே அபூர்வமானவை, மனிதனால் அத்துணைச் சுலபத்தில் செய்ய முடியாதவை. ஆனால் அவை சாத்தியம் என்று கூறும் தாயுமான சுவாமிகள் மனதைச் சும்மா இருக்கும் நிலைக்குக் கொண்டு செல்வது அரிதானதாகவே உரைக்கின்றார்.

சும்மா இருத்தலே சிறந்த மனவளம்

சும்மா இருப்பது சிறந்த மனவளப் பயிற்சியாகும். தியானம், தவம், யோகம் ஆகிய அனைத்தும் இறுதியில் சும்மா இருத்தல் எனும் மையப் புள்ளியில்தான் வந்து நிற்கின்றன. ஆனாலும் கூட மனம்சிறிது நேரம் கூட சும்மா இருப்பதில்லை. பலர் சும்மா இருப்பதற்கான பல பயிற்சிகளை அதன் உள் நோக்கம் அறியாமலே செய்வதுதான் விந்தை. அதில் ஒன்றுதான் மெளன விரதம்.

இன்று மெளன விரதம் இருப்பதற்கான பொருளைப் பலரும் அறிந்திருப்பதில். நாள் முழுமையும் பேசாமல் இருந்து விட்டால் மெளன விரதம் என்று எண்ணிக் கொள்கின்றனர். மனம் மெளனமாக அசையாமல் இருப்பதுவே உண்மையான மெளன விரதத்தில் நோக்கம். ஆனால் செய்கை மொழியில் பேசிக் கொள்வது, தொலைக்காட்சி, விவேகக் கைபேசி போன்றவற்றில் நாள் முழுமையும் மூழ்கி இருப்பது போன்ற செயல்கள் எப்படி மனதைச் சும்மா இருக்கச் செய்யும். இன்னும் சிலர் சட்டைப் பையில் "நான் மெளன விரதம்" என்று அனைவருக்கும் அறிவித்துக் கொள்வது போலச் செயல் படுவதும் மெளன விரதத்தைப் பங்கம் செய்யும் செயலே ஆகும்.

பேச்சைக் குறைத்து மூச்சைக் கவனிக்க வேண்டும் என்பர் சித்தர்கள். அதற்காகவே மெளன விரதம் கடைபிடிக்கப்படுகிறது.

சிறிது சிறிதாக மேற்கொள்ளப்படும் இப்பயிற்சியானது இறுதியில் சும்மா இருக்கும் பேரின்ப நிலைக்கு இட்டுச் செல்லும். சதாசிவப் பிரம்மேந்திரர் முதலாய சித்தர் பெருமக்கள் இதனை நமக்கு மெளன விரதத்தின் மூலம் உணர்த்தினர். மனம் அமைதி கொள்ளும் போது ஆற்றல் விரையப்படுவது குறைகிறது.

இதுவே தவம், இதுவே தியானம், இதுவே மனவளப்பயிற்சி, இதுவே சித்தர்களின் தலையாய தத்துவம். இதுவே சும்மா இருத்தல். கண்ணன், கீதையில் 'கடமையைச் செய். பலனை எதிர்பாராதே' என்று அறிவுறுத்துவதும் சும்மா இருக்கும் பொருளிலேயே ஆகும்.

முடிவுரை

சும்மா இருத்தலே சுகம் என்பது ஆன்மீக உலகில் மிகப்பெரிய தத்துவம். உலகியலில் இதனைக் காண்போர் செயலற்று இருப்பதை சோம்பித் திரிதல், உபயோகமற்றது எனக் கருதலாம். ஏனெனில் உலகம் பொருளாசை வயப்பட்டது. ஆனால் அது நிரந்தரமல்ல என்பதும் பிறந்த பிறப்பின் பயன் ஆவது யாதென உணரும் பொழுதும் சும்மா இருக்கும் வார்த்தையின் சூட்சுமம் அறிய வரும். அந்தச் சூட்சுமமானது, சும்மா இருத்தலால் ஒரு மனிதன் அடையப் பெறும் மிகப் பெரிய பலனை உணர்த்தும். சும்மா இருத்தல் என்பது எளிது என்று அதனைச் சாத்தியமாக்கி விடலாம் என்று எண்ணுவதும் பொருந்தாது. ஏனெனில் அது சித்திப்பது மிகக் கடினம். ஆனால் அந்நிலையை அடையப் பெற்றவரோ பேரானந்தத்தின் எல்லைக்கே சென்று விடுகின்றனர்.

தமிழில் சும்மா இருத்தல் என்பதற்கு அதன் பயன்பாட்டின் அடிப்படையில் எத்தனையோ விளக்கங்கள் அளிக்கப்பட்டாலும் அதன் உண்மைப் பொருளாவது மனம், வாக்கு, காயம் ஆகிய மூன்றையும் செயலற்று இருக்கச் செய்து எண்ணங்களற்ற ஞான நிலையில் இருப்பதுவே. இதுவே சமாதான என அட்டாங்க யோகம் உரைக்கின்றது. சும்மா இருத்தல் சுலபமல்லா. ஆனால் அதை விடப் பேரின்ப நிலையும் வேறு இல்லை.

References

- Aranga Ramalingam. 2004. *The way of Siddhar*. Chennai: Sivaguru Patipagam.
- Arunagirinathar. *Kanthar Aalangaram*.
- Arunagirinathar. *Kanthar Anubuthi*.
- Auvaiyar. *Vinayagar Agaval*.
- Kamalakkanan, Pa. (2019). *Thayumanavar Padalgal: Meynyanath Thiraddu*. Vanathi Pathipagam.
- Lalitha Bharathi. (2000). *Mahakavi Subramaniya Bharathiyar Padalgal*. University of Chennai.
- Manikkavaasagar. (1999). *Manikkavaasagar Aruliya Thiruvagasam Sivapuramam*. Kartik Publications.
- Murugavel, Na, Ra. (1984). *Saiva Sithantam*. Sekkilar Pathipagam.
- Seekkizhar. (2008). *Periyapuramam Enap perum Thiruthondar Puranam*. Thirumagal Nilayam. *Sivamahapuramam*.
- Summa Endral Enna? Summa Endra Varthaiku Ivvalavu Arthangala? Suvarisiya Tagaval. <https://www.tamilspark.com/tamilnadu/meaning-of-summa-in-tamil-language>
- Tamil Peragarathi*. Chennai University.
- Thevanathan, A, Ramanathan, Aru. (2004). *Nganana Kovai Ena Valangapadum Sithar Padalkal*. Prema Publications.
- Thiruvarud Pirakaasa Vallalaar. (1997). *Thiruvarudpaa: Uraiyudan*. Varththamanan Pathippakam.
- Varatharasanar, Mu. (2008). *Tamil Ilakkiya Varalaru*. Sakitya Academic.
- Vasudevar, R. (2007). *Thirumanthiram*. Kizhakku Pathippagam.